

LBRIS

We know
books

Cătălin Ioniță

**UN ÎNGER
DECĂZUT**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

PROLOG

Noaptea se îmbina cu ziua când limuzina imensă trase în față la *Fiendish Café*. Roțile se opriră cu un scârțâit scurt și capacele argintate se oglindiră stins în apa mocirlită ce băltea deasupra rigolei înfundate, o ultimă amintire umedă a furtunii tropicale ce udase zdravăn orașul Jacksonville cu câteva ore în urmă.

Ușa din dreapta șoferului se deschise și o namilă care nu se mai termina ieși din mașină, lăsându-l cu gura căscată pe unul dintre tinerii vagabonzi care își făceau veacul în jurul cafenelei. Bărbatul mârâi încet, încruntând din sprâncene în direcția băiatului care dispăru ca prin farmec, apoi își trecu palmele de mărimea unor cazmale peste sacoul lucios și se încheie la nasturi, aparent nepăsător la căldura din jur. Când termină, apucă mânerul portierei din spate și îl trase încet, de parcă i-ar fi fost frică să nu îl strice.

O blondă platinată își trecu picioarele lungi cât o zi de post peste pragul mașinii și își înfipse ferm tocurile de zece în asfalt, apoi se ridică din mașină ajutată de mâna îndatoritoare a bărbatului.

“Mulțumesc, Ralph,” îi spuse ea cu un surâs cuceritor.

“Cu plăcere, domnișoară Sheryll,” răspunse bărbatul, terminând cu același mormăit de mai devreme. Spre deosebire de tânărul vagabond, femeia se trase mai aproape de el și îi făcu cu ochiul galeș.

“Bei cu mine o cafea bună?”

“Beau, domnișoară Sheryll.”

“Ăsta e băiatul meu,” spuse aceasta, prinzându-l ușor de braț, ceea ce îl făcu pe bărbat să protesteze încordat în timp ce se uita în jur cu o privire protectoare. “Ei, hai, Ralph,” continuă femeia, “venim aici în fiecare seară de o viață. De câte ori am dat de belea?”

“E de ajuns o singură dată, domnișoară Sheryll,” zise Ralph scrutând în continuare împrejurimile.

Femeia râse, dezvelindu-și dinții sîdefați, apoi făcu câțiva pași până la geamul din dreapta șoferului și bătu apăsat. Așteptă până când geamul coborî silențios până la jumătate, apoi se aplecă ușor și spuse:

“Dă o tură, John, terminăm într-o jumătate de oră, ca de obicei!”

“Bine, domnișoară Sheryll,” spuse șoferul, un negru cu ochii jucăuși și buza de jos răsfântă. “Mă întorc într-o jumătate de oră.”

Sheryll dădu din cap și se îndreptă de spate, aranjându-și

poșeta Hermes cu un gest cochet, apoi își netezi ușor fusta. Costumul verde din două piese pe care îl purta îi scotea în evidență ochii de nuanța oceanului ce scaldă coastele Floridei. Fusese o zi aglomerată, cu întâlniri de dimineața până seara, însă ea arăta ca de obicei, de parcă ar fi fost scoasă din cutie. Îi făcu semn lui Ralph și pași hotărâtă către intrarea în cafenea, urmată îndeaproape de acesta.

Înăuntru era răcoare și mirosea a vanilie și scorțișoară. Își încreți ușor nările, adulmecând. Colțurile gurii îi tresăltară jucăuș și oftă de plăcere. Era mirosul ei preferat, ce-i aducea aminte de desertul pregătit de bunica, femeia care-i luminase copilăria. Una dintre fetele ce trebăluiau în spatele barului își ridică privirea și se repezi către cei doi cu un meniu în mână.

“Masa dumneavoastră e pregătită, ca de obicei, domnișoară Sheryll!”

“Mulțumesc, Wanda,” răspunse ea. “Ne descurcăm de aici. Trimite pe cineva, te rog, în două minute, să ne ia comanda.”

“Desigur, domnișoară Sheryll,” spuse fata și o zbughi rapid la bar. Femeia se îndreptă către separeul în care stătea de obicei. Doar câteva mese erau acolo, întotdeauna rezervate pentru VIP-uri, chiar dacă nu apăreau mai niciodată. Sheryll însă nu prea făcea asta. Dacă nu avea vreo întâlnire extrem de importantă, mereu își încheia ziua de lucru la *Fiendish Café*. Era un ritual, unul dintre puținele pe care și le permitea, și nu avea de gând să renunțe la el.

Înăuntru separeului un ritm alene de jazz încălzea

atmosfera. Sheryll zâmbi fericită și se foi încercând să-și găsească poziția preferată în fotoliu. Îi făcu semn și lui Ralph care se așeză la rândul său de cealaltă parte a mesei. Scaunul scârțâi în semn de protest sub greutatea omului.

“Ar mai trebui să slăbești,” spuse ea, țuguindu-și buzele sugubăț, deși omul din față n-avea niciun gram de grăsime pe el. O sută treizeci de kilograme de mușchi, de care putea dispune după bunul plac.

Bărbatul deschise gura să spună ceva, însă fu întrerupt de o fetișcană cu cozi groase, castanii, care își făcuse intrarea în separeu cu o tabletă în mână. Îi întrebă cu o voce ușor tremurată, fără să îi privească pe niciunul în ochi:

“V-ați hotărât ce doriți?”

“Pe tine nu te știu, drăguțo,” zise Sheryll dulce. “Ești nouă pe aici?”

“Da, de abia m-am angajat,” răspunse fata ridicându-și ochii din podea. Avea o anumită fermitate în privire, care nu se potrivea cu tremurul vocii și pe care Sheryll o găsi reconfortantă.

“Ei bine, aș vrea un flat white hawaiian, cu aromă de vanilie. A, și presară pe deasupra și un pic de scorțișoară,” adăugă ea. Fata notă, dând din cap cu un aer preocupat.

“Pentru dumneavoastră avem un smoothie special, dacă doriți,” zise tânăra întorcându-și privirea către Ralph care nu părea că se hotărâse. “Specialitatea casei! Cu lime, mango și mentă!”

Bărbatul se încruntă, iar Sheryll nu-și putu reține un hohot de râs. Se părea că și chelnerița avea aceeași opinie

despre greutatea lui Ralph.

“Zău, Ralph,” adăugă ea când se opri din râs, “fata are dreptate. Pari că ai avea nevoie de un smoothie.”

Colțurile ochilor bărbatului se încrețiră într-un simulacru de râset care o făcu să se amuze și mai tare. Era foarte greu să smulgi de la Ralph un zâmbet, așa că în momentul ăsta se considera norocoasă. Până și fata cu codițe îndrăzni să chicotească încet, ca un șoricel, înainte să iasă să aducă băuturile comandate.

Pe durata șederii, Sheryll îl mai ațâță nițel, cu o poveste de la o întâlnire de pomină cu primarul, la finalul căreia îi mai smulse un zâmbet pe sub mustața stufoasă. Deja era un soi de record mondial. Cafeaua fusese exact cum îi plăcea să fie preparată și, după grimasele satisfăcute ale bărbatului, bănuia că și smoothie-ul fusese un succes. Fix jumătate de oră mai târziu, îi făcu semn lui Ralph și se ridicară de la masă, lăsând și un bacșiș meritat pentru chelneriță. Era omul obișnuințelor și nu-i plăcea deloc să întârzie.

Afară, limuzina îi aștepta cuminte, exact în locul din care plecase. Se urcară și zece minute mai târziu, mașina se opri în fața hotelului Hilton. Luă cheia de la recepție, remarcând în treacăt un chip necunoscut în spatele biroului, care o servi însă cu amabilitate. Chemă liftul și urcă, urmată îndeaproape de Ralph. Acesta părea ușor obosit, de parcă ziua grea pe care o avuseseră începuse să-i atârne pe umeri.

“Hai, bătrâne,” zise ea pe un ton aproape mămos. “Cred că patul o să-ți facă bine.”

În apartamentul de lux pe care îl închiriasse cu șase luni

în urmă, avea tot ce-și putea dori. Lumea o întreba deseori de ce nu își lua o casă. Cu siguranță, banii pe care îi avea erau suficienți pentru a-și cumpăra orice dorea. Lui Sheryll însă îi plăceau hotelurile. Îi dădeau un sentiment de efemeritate. Într-un hotel, totul era trecător. Ca și viața de altfel. Știa că oricând poate să piardă ceea ce obținuse dacă se culca pe laurii victoriei și nu-și permitea asta.

Își trânti poșeta pe un scaun și căscă obosită. Ralph se instalase, ca de obicei, în camera de la intrare. N-avea să-l mai vadă până dimineața. Era genul de om care îi respecta intimitatea, poate chiar prea mult câteodată. De câteva ori fusese tentată să-l cheme la ea, însă de fiecare dată până acum rațiunea prevalase. Era un bodyguard excelent și sexul, oricât de bun ar fi fost, cel mai probabil ar fi stricat relația dintre ei. Iar ea nu era genul care să strice o relație profitabilă de afaceri.

Merse la frigider și își turnă un pahar de vin, apoi își desfăcu alene nasturii de la sacou și îl scoase, urmat de sutien, lăsându-și sânii perfecți să respire. Se îndreptă spre baie și din mers își scoase fusta rămânând într-o pereche de chiloți negri, de satin, aproape invizibili. Porni robinetul la cadă și se postă în fața oglinzii începând să se demachieze.

Zece minute mai târziu, intră în cadă și se relaxă în apa fierbinte, sorbind din când în când din vinul rubiniu care sclipea stins în paharul de cristal. Oftă fericită, simțind cum nodurile dureroase din mușchii de la ceafă încep să se retragă.

Ușa de la baie se deschise încet. Sheryll își ridică o

sprânceană. Să se fi decis Ralph să facă o mișcare? Pentru că dacă da, alesese foarte bine. Nu se simțea în stare să-l refuze în seara asta.

În spatele ușii nu era însă Ralph, ci un alt bărbat care intră degajat, de parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Picurii fricii îi coborâră pe șira spinării și băjbăi cu mâinile, încercând să se acopere, chiar dacă știa că străinul nu putea vedea nimic sub bulele de spumă de la suprafața apei.

Încercă să strige după Ralph, însă chiar dacă în mintea ei urla înnebunită, vorbele i se rostogoleau pe cerul gurii înțepenite ca într-o cușcă din care nu puteau să iasă.

Bărbatul îi zâmbi, apoi își scoase o mănușă de culoarea pufului de piersică și își flexă mâna de câteva ori. O singură picătură de sânge părăsi crusta ce se formase pe buricul degetului său mic și sparse monotonia crem a covorului de la intrarea din baie. Bărbatul oftă, apoi își trase mănușa înapoi pe mână.

Chiar dacă scurt, momentul o ajută pe Sheryll să depășească senzația inițială care o împiedicase să gândească. Rațiunea îi reveni și odată cu ea înțelese un lucru foarte ciudat. Îl știa foarte bine pe cel care tocmai îi invadase atât de brutal intimitatea.

“Tu?”

“Eu!” răspunse simplu bărbatul, apropiindu-se de cadă.

“Ți-am spus că nu o să fac ce vrei!”

“Știu! Oricum, nu mă mai interesează ce ai de spus.”

“Și ce vrei atunci?” murmură Sheryll șters, cu buzele

încă amorțite de înțepăturile fricii.

“Pe tine!” răspunse bărbatul și acoperi din câțiva pași distanța dintre ei.

Sheryll încercă să se ridice, în același timp în care vocea îi reveni, și urlă după ajutor, însă nu reuși decât să înghită o gură de apă cu aromă de săruri de baie. Fără să-și dea seama, ajunsese pe fundul căzii, cu o mână fermă ce-i apăsa implacabil pe creștet. Încercă să se sprijine de fundul căzii și să iasă. Se zvârcoli ca un pește în undiță, răsucindu-se în timp ce urla de groază în interiorul ei, luptând din răputeri să-și păstreze ultimele rezerve de aer. Lupta însă era inegală. Încet, plămâniile ei rămaseră fără aer și, împotriva voinței ei, deschise gura, disperată după oxigen, în încercarea de a mai fura câteva clipe de viață.

Apa o invadează ca un roi de albine furioase. Se mai zbatu de câteva ori în timp ce figura de deasupra ei părea din ce în ce mai îndepărtată. În cele din urmă, alunecă încet în întunericul izbăvitor.

UNU

Bărbatul pășea atent pe marmura albă cu inserții maronii, din sala imensă de primiri a hotelului Marriott. Larma din jur devenea pe clipă ce trecea mai insuportabilă. Clinchetele de cristal ale paharelor ciocnite de oficialități, însoțite de râsete la fel de groase ca și stratul de grăsime de pe burțile posesorilor, limbile șfichiuitoare ale doamnelor îmbrăcate în mătăsurii, ce scanau încăperea în căutarea următoarei victime cu mai mulți bani decât minte și bun-simț, zbieretele ce acompaniau strident o formație de jazz care cânta în surdină, înghesuită într-un colț auster, toate îi agresau simțurile, până în punctul în care începuse să viseze la intimitatea casei sale. Dar venise cu treabă. Unul dintre lucrurile pe care era nevoit să le facă pentru a-și putea menține statutul și averea era să se amestece din când în când cu așa-zisa lume bună a orașului, în fapt o cloacă imundă

în care banii și viciile se împleteau ca o funie marinărească.

“Robb!” auzi el din stânga o voce ca mătasea. Strânse din buze și se întoarse către posesoarea vocii. O identificase oricum după tonalitate și pentru o clipă se gândise dacă nu ar fi fost mai bine să o ignore, însă femeia nu era genul care să renunțe atât de ușor. Alessia era regina neîncoronată a căutătoarelor de aur ce se învâteau felin prin sală în urmărirea prăzilor îmbrăcate în costume pe comandă.

“Robert, pentru tine! Robb e doar pentru prieteni,” îi spuse el, zâmbind în sinea sa când o văzu fremătând ușor din nări, iar ochii ei de culoarea cafelei prăjite se întunecară brusc.

“Domnule Robert Ferell, cât mă bucur să vă revăd,” se maimuțări femeia, întinzându-i mâna galeș. “Auzisem lucruri îngrijorătoare despre tine, însă pari că ți-ai depășit problemele. Totuși, ca să fiu sinceră, nu prea te prinde paloarea asta.”

Robb, care îi prinsese vârfulurile degetelor într-un simulacru de salut, aruncă instinctiv o privire fugitivă într-una dintre multele oglinzi împrăștiate prin sală pentru a satisface egourile gonflate ale celor de la petrecere. Femeia avea dreptate, era la fel de alb la față ca iPhone-ul din dotare. Părul i se rărise la jumătate față de acum doi ani și începuse să albească pe la tâmple, nasul i se ascuțise și se coroiase, așa că acum avea alura unui vultur înfometat. Cearcănele mari și pleoapele căzute peste ochii lui negru-tăciune, care nu demult scăpărau plini de vitalitate în timp ce acum păreau la fel de mați și fără viață ca mobilierul din jur, completau

un portret dezolant.

Par un mort viu, se trezi gândindu-se, și curbura umerilor i se mai adânci nițel.

“Ei, domnule Ferell, ți-a mâncat pisica limba?” se interesă obraznic femeia ce părea că depășise șocul inițial.

“Nu știu de ce îți mai bați capul, Alessia,” replică el, trăgând adânc aer în piept. “Tu ești o femeie extrem de pragmatică. Nu faci nimic fără un scop precis. Ți se pare ție că îmi arde de întâlniri romantice zilele astea?”

“O fată nu poate decât spera,” rânji cam strâmb femeia, apoi își netezi rochia care îi curgea pe corp, scoțându-i în evidență coapsele lucrate la sală, și își ridică o sprânceană întrebător.

“Scuză-mă, te rog”, îi spuse Robb, care nu avea niciun chef să continue discuția în direcția în care și-o dorea femeia. Cu câțiva ani în urmă ar fi luat-o de braț și ar fi sfârșit în pat, înconjurați de sticle de șampanie fină, lângă o tăviță cu câteva linii de cocaină, numai bune pentru a le da un nou restart. Vremurile alea îi păreau atât de îndepărtate, încât ar fi putut fi la fel de bine într-o altă viață.

Femeia își ridică ușor bărbia și se uită la el cu o privire oscilând undeva între milă și dezgust, apoi pufni ușor și îi întoarse spatele, îndreptându-se către un tânăr de vreo treizeci de ani, un IT-ist care făcuse milioane dintr-o idee de rahat și acum se chinuia să-i cheltuiască într-o companie selectă. Exact ce îi trebuia Alessiei.

Robb se întoarse și el și dădu să plece, hotărât să găsească un colț retras în care să-și poată petrece timpul

fără să fie asaltat de alte harpii gureșe care gravitau prin sală în căutarea prăzii, transformând serata într-un soi de expozeu al muncii depuse de medicii esteticieni. Aparent însă, universul complota împotriva lui, așa cum deduse plin de frustrare atunci când o palmă strașnică îl încovoie de umeri și mai tare decât o făcea el în mod natural.

“Ce faci bătrâne? Pe unde mi-ai dispărut? E ceva vreme de când nu te-am mai văzut,” îi zise interlocutorul cu o voce graseiată în care se puteau seziza dezacordurile începutului de beție. Ben Storm era o adevărată legendă printre cei ce formau protipendada orașului, invidiat de mulți datorită averii nemăsurate și a frumuseții femeilor pe care le puteai găsi mai tot timpul agățate de brațul său generos.

“Nu așa bine ca tine,” răspunse Robb, cu un zâmbet chinuit. Încercă să fie totuși amabil, pentru că Ben, cu toată bonomia lui nătângă și lipsurile evidente de a distinge când era luat peste picior, nu era chiar cel mai rău dintre cei care se învârteau pe acolo.

“Prostii. Eu am auzit altceva. Nimeni nu face mai bine decât cel care se trage de pe buza prăpastiei, ca să zic așa.”

Robb încercă să-i răspundă, însă nu-și găsi cuvintele. Se simțea dezgolit și își trase de reverele costumului într-un gest inutil de a se acoperi. I se părea că toată lumea din sală se uita acum fix la el cu priviri hrăpărețe ce îl studiau ca pe un exponat de muzeu. Până la urmă, nu era vina lui că i se întâmplase ce i se întâmplase. Era doar jocul hazardului. Prinsese o mână de rahat la masa vieții. Atâta tot.

Continuă să zici asta, poate într-un final o să și crezi ceea

ce-ți spui, auzi în mintea sa vocea cinică, ce prinsese formă în ultimul an.

Se împletici, făcând doi pași în spate, cuprins brusc de amețeală. Ar fi căzut cel mai probabil, dacă Ben nu l-ar fi prins rapid de sub cot.

“Ușurel, bătrâne,” râse acesta cam forțat. “Poate că ar fi bine să iei loc pe undeva, până îți revii. Uite colo o masă și niște scaune ce par să ne aștepte.”

Robb se lăsă târât în direcția respectivă, prea slăbit să protesteze, folosindu-și ultimele resurse de energie doar pentru a se ține pe picioare. Spre cinstea lui, Ben păru că înțelege situația delicată în care se afla acesta așa că nu-i mai menționează starea. În schimb, flecări despre ultima sa afacere care îi crescuse serios nivelul sumelor din contul personal. Cu siguranță că avea intenții bune, însă așa cum Robb aflase pe pielea lui de atâtea ori, cu precădere în ultima perioadă, iadul era pavat cu bune intenții.

Vocea puternică a bărbatului atrase în siajul său alți câțiva petrecăreți, așa cum lumina atrage fluturii de noapte. Jeremy fu primul dintre ei. Un birocrat perfect care se lăuda cu capacitatea sa de a înăbuși din fașă orice inițiativă privată în orașul Jacksonville, îngropând totul într-un morman de hârtii. Desigur, lucrurile se rezolvau ca prin minune odată ce o parte din investiția preconizată își găsea drum către primitoarele sale buzunare. Pentru el, așa cum declara satisfăcut în timp ce își împingea cu degetul mare ochelarii cu ramă de baga spre baza nasului, petrecerea picase la șanc. De-abia ce primise o mită substanțială așa că acum căuta o